

Kleuren in de lucht

Hein van Elteren

Jenny en Ralf leiden heel verschillende levens, tot ze elkaar ontmoeten, zomaar op straat. Meteen gebeuren er wonderlijke dingen. Jenny en Ralf zien overal kleuren in de lucht. Soms voelen ze tegelijk dezelfde pijn. Ze weten precies van elkaar wat ze denken en ze weten ook dat ze broertje en zusje zijn, ook al hadden ze elkaar nog nooit eerder ontmoet. Hoe kan dat allemaal? En wat voor een groot plan is dat eigenlijk, waar alle kinderen aan mee mogen doen, om de aarde weer mooi en heel te maken?

Ralf en Jenny gaan op avontuur in die nieuwe geheimzinnige wereld. In het begin is alles even leuk en spannend, maar dan gaat er iets mis. Ralf raakt in de macht van de Nare Wensheks. Jenny doet wat ze kan om hem te bevrijden...

Een moderne klassieker, voor het eerst verschenen in 1993, opnieuw geredigeerd en vormgegeven, voor alle droomkinderen van nu. Dit ware sprookje begon eind 1991 met een heldere droom. Binnen één nacht kwamen Jenny en Ralf mijn leven binnen. Ik had toen niet kunnen vermoeden hoe sterk ze mijn wereld zouden gaan veranderen.

Als ik “Kleuren in de lucht” lees lijkt het net of ik er zelf in zit. Je wordt er helemaal in mee gezogen en kan bijna niet stoppen met lezen.
- *Erien Heesen (13)*

Kleuren in de lucht vertelt over de kracht van gedachten, over wat je met je verbeelding kunt doen.
- *Hans Plomp, schrijver, dichter, inspirator van Ruigoord*

Dit boek is niet alleen voor kinderen, veel thema's gaan ook volwassenen iets aan en het kan hen helpen om zich te verplaatsen in de wereld van hun kind. Het is een van de mooiste kinderboeken.
- *Sarah Morton, auteur van “Wat je niet verteld is...”*

9 789072 475008

Uitgeverij Magister
NUR 200 (kinderboeken algemeen)

Kleuren in de lucht

Hein van Elteren

Heruitgave door Uitgeverij Magister

Kleuren in de lucht

Hein van Elteren

©2014 Hein van Elteren en Uitgeverij Magister

Heruitgave. In 1993 verschenen bij Uitgeverij Akasha

Omslag van de uitgave van 1993 en van het vervolg

Omslagschilderij: Nienke Prema Rotermundt, www.nienkerotermundt.nl

Eindredactie deze heruitgave: Gerbrand Muller

Omslag, opmaak en correctie: Ewout Storm van Leeuwen

www.magisteruigeverij.nl

Informatie Kinder-Avonturenland: hein@kial.nl

Webshop: www.boekenroute.nl

NUR 200 (kinderboeken algemeen)

ISBN 9789072475008 (papieren boek)

ISBN 9789072475312 (e-boek)

Voorwoord

Hein ken ik al sinds mijn eerste elfenstappen in deze wereld. Of beter gezegd, sinds de organisatie van het eerste elfenfestival in Vlaanderen. Het idee om een avonturenland samen met kinderen te bouwen trok me heel erg aan. Al snel nam Hein dan ook een plekje in bij de droomboom waar kinderen hun dromen kunnen tekenen en in de boom kunnen

hangen. De dromen worden meegenomen door de luchtwezens die zij dan als boodschapjes in de oren van de juiste mensen fluisteren. Als je goed luistert, fluisteren ze nog steeds. Ze fluisteren over de verhalen van verleden en toekomst en ook Hein hoort het fluisteren van de kinderdromen. Vastberaden schrijft hij deze in een aardeboekvorm zodat ook mensen die het fluisteren niet zo goed horen, mee kunnen genieten van deze dromen. Ik ben Hein ontzettend dankbaar dat hij mee deze dromen de wereld in zet. De sprookjes die ik zelf schrijf zijn op gelijkaardige manier ontstaan. Door het voelen van de wensen en dromen van kinderen en van het kind in mijzelf dat wil spelen, gelukkig zijn, genieten en deze dromen delen ... De droomverhalen doen de zaadjes ontwaken in elke mens om ook hun eigen droom te ontdekken, vorm te geven en uit te stralen. Ik heb met veel plezier het boek Kleuren in de lucht gelezen. Het was heel herkenbaar en ik heb het in een ruk uitgelezen. Naar mijn gevoel is het heel belangrijk dat (grote en kleine) kinderen dit lezen en zichzelf hierin herkennen. Het boek kan deuren openen naar een beter begrip van je zelf, je diepere talenten en jezelf in relatie met anderen.

Vlinderwijze groetjes,

Briony Vanden Bussche,
coördinator vlinderwijze basisscholen en bezielster van de elfenschool, het elfenfestival en het elfentheater. www.elfentheater.be

Aan alle mensenkinderen die dit lezen:

Welkom in Kinder-Avonturenland, waar je dromen echt kunnen gebeuren. Dit ware sprookje begon eind 1991 met een heldere droom. Binnen één nacht kwamen Jenny en Ralf mijn leven binnen. Ik had toen niet kunnen vermoeden hoe sterk ze mijn wereld zouden gaan veranderen. Het schrijven ging bijna vanzelf. Toen Kleuren in de lucht na zeven weken af was, kwam er meteen een uitgeverij op mijn pad, Akasha. Ze waren daar zo enthousiast dat ze liefst 2300 boeken lieten drukken; aardig wat voor een nog onbekende auteur met een heel nieuw onderwerp: hooggevoelige kinderen, door sommige mensen ook wel nieuwtijds- of sterrenkinderen genoemd. Nu zijn dat maar namen, die zelden gebruikt worden door kinderen. Als volwassene vind ik het juist een uitdaging voor kinderen zelf te schrijven, me in hun wereld te verplaatsen. Een van mijn motto's luidt: als je echt iets te zeggen hebt, kun je dat ook duidelijk maken aan een kind van zes.

Dat is kennelijk gelukt, want kort nadat Kleuren in de lucht in de winkels kwam, begon ik brieven van kinderen te ontvangen. Ze herkenden zich in het verhaal en waren benieuwd hoe het verder ging.

Dat heeft mijn leven ingrijpend veranderd.

Met een aantal kinderen samen schreef ik een vervolgboek: Het grote kleurenspeel (zie laatste pagina's van dit boek). En later, met een nieuwe groep, een derde deel: Dromen van de Tijdgrot. De droom werd steeds echter.

Af en toe ontmoet ik jonge mensen, die mijn naam herkennen: "Heb jij dat boek geschreven? Dat heb ik gelezen toen ik tien was. Het heeft me echt geholpen." Twee kinderen die in 2000 meededen met het eerste Kinder-Avonturenkamp, zagen elkaar twaalf jaar later voor het eerst terug in een studentencafé. Ze herkenden elkaar onmiddellijk: 'Jij komt ook uit Kinder-Avonturenland; ik zie het aan je...'

Wat dat is kunnen jullie zelf ontdekken, beste lezers en voorlezers.

Hein van Elteren

Hoe het begon...

Er was eens, ergens hier ver vandaan, een prachtige tuin, waarin de mooiste bloemen groeiden: rozen, tulpen, hyacinten, boterbloemen, anemonen en nog wel honderd andere soorten, meer dan je kunt bedenken. Ze bloeiden allemaal naar hartenlust en ze roken zo zoet dat er uit elke bloem wel een bij of een kleurige vlinder zat te drinken. Verder stonden er eiken, beuken, rododendrons, kastanjabomen met wel duizend witte en roze kaarsjes, appelbomen waar altijd dikke, sappige appels aan hingen, klimbomen met sterke takken om hutten in te bouwen en nog veel, veel meer.

Die droomtuin was niet zo saai en plat als de meeste gewone achtertuinen, maar juist lekker wild. De bloemen en bomen groeiden kriskras door elkaar, net zoals het uitkwam. Er stonden plantjes tussen die ze bij jou thuis misschien 'onkruid' zouden noemen en meteen uit zouden trekken, maar daar in die tuin konden ze gewoon blijven staan. Waarom ook niet? Er was zon, water en ruimte genoeg voor allemaal. De tuin was zo groot en wild dat hij meer op een bos leek. Je vond er grasheuvels om languit vanaf te rollen, zandbulten waar je tunnels in kon graven, en zelfs echte rotsen met geheimzinnige holen en grotten. Ook stroomde er een heleboel water. Geen keurige plastic vijvers met goudvissen, nee, vrolijk ruisende beekjes, watervalletjes en blauwe meren om zó in te duiken.

Behalve bomen en bloemen leefden er ook dieren in die wilde tuin. De lucht was vol van vogels, bijen en vlinders; door het bos liepen honden, poezen, paarden, olifanten, tijgers en noem maar op; aapjes slingerden van boom naar boom en in het water zwommen wel duizend vissen. Het was net een grote dierentuin, maar dan een zonder hekken. Die hadden ze daar niet nodig, want niemand speelde de baas en alle dieren waren vrienden van elkaar. De muggen staken niet, de honden beten niet, de poezen speelden vrolijk samen met de muizen en zelfs de tijgers doodden nooit andere dieren.

Allemaal aten ze alleen vruchten die anders toch op de grond zouden vallen, dus daar hoefden ze niemand pijn voor te doen.

Ja, en verder speelden er overal kinderen in die dierentuin. Ze deden verstoppertje tussen dichte struiken, reden in galop op een paard, bouwden dammen in beekjes; ze klommen in bomen om appels, peren of kersen te plukken; ze duikelden koppeltje van grasheuvelds af, gingen op onderzoek in grotten, zwommen in heldere blauwe meren, of ze lagen zo maar lui in de schaduw uit te rusten.

Ze hoefden zich niet te vervelen, want er viel altijd weer iets nieuws te ontdekken. En ze hadden alle tijd van de wereld; er waren namelijk geen scholen, geen meesters of juffen, geen straten met auto's waar je voor op moest passen, geen huizen, dus ook geen kamers die opgeruimd moesten worden, nee, zelfs geen klokken. Grote mensen waren er ook niet. Of eigenlijk waren ze er wél, maar ze vielen niet op, want ze speelden mee met de kinderen en de dieren.

Daar in die speeltuin was het altijd een soort grote vakantie. Niets moest er; je deed waar je zin in had. Als je trek kreeg plukte je wat verse vruchten; wanneer je je vies voelde dook je even onder een waterval, en als je moe was klom je in je boomhut, of je ging ergens op het mos onder een struik liggen slapen. Dat kon gemakkelijk, want de zon scheen bijna altijd en als het eens regende viel er warm water uit de hemel, dus koud kreeg je het nooit. 's Nachts ook niet. Nog sterker: er bestonden niet eens nachten; de lucht was altijd licht en warm. Je had dus maar weinig kleren nodig. Veel kinderen speelden het liefste in hun blootje. Dat vond iedereen prima, want in die tuin maakte het niet uit of je groot of klein was, arm of rijk, meisje of jongen, slim of dom, rood, bruin of wit, stout of lief. Alle kinderen en dieren speelden samen en waren gelukkig en er was altijd ruim genoeg te eten en te drinken voor iedereen.

Zou het leuk zijn echt in die eindeloze tuin te leven?

Dit verhaal gaat over twee kinderen die ook wel eens zo'n mooie droom hebben. Of zou het soms geen droom zijn?

2. Het leventje van Jenny

Er woonde eens, niet zo ver hier vandaan, misschien wel bij jou in de straat, een blond meisje van zeven. Ze heette Jenny, was dol op zwemmen, ballet en buitenspelen en hield niet van worteltjes. Ze hield wel veel van Minoes, haar konijn.

Ze was pas overgegaan naar groep 4. Haar juffrouw heette Anja. Jenny vond haar erg aardig, vooral als ze verhalen ging vertellen. Dat deed juf Anja altijd op woensdagmorgen na de pauze. Ze was er heel goed in. Ze had geen boek nodig; ze vertelde zó uit haar hoofd over kabouters en heksen, over dwergen die diep onder de grond in goudmijnen werkten en over elfjes met groene vleugeltjes die 's ochtends vroeg in de tuin dansten en die de bloemknoppen héél voorzichtig openmaakten. Oh, en nog veel meer!

Wanneer juf Anja begon te vertellen werden de kinderen in de kring vanzelf stil. Jenny deed haar ogen het liefst dicht om helemaal weg te dromen. Dan vloog ze door de lucht als een elfje met groene vleugeltjes, hoog boven de tuin. Of ze liep als een poes met fluwelen voetjes over een muurtje waar ze in het echt nooit op zou durven klimmen. Of ze zwom als een visje diep in de zee, of... en ga zo maar door.

Als de bel ging schrok Jenny altijd. Hè, was het nu al uit? Ze had nog uren verder willen luisteren. De andere kinderen uit haar klas plaagden haar wel eens: 'Hé, Jenny, waar zijn je vleugeltjes?' Of: 'Ik ben een muis, pak me dan!' Dan lachte Jenny maar wat. Ze vond het flauw: ze hadden allemaal doodstil naar het verhaal van juf Anja geluisterd. En elfjes en kabouters bestonden toch zeker echt? Dat wist Jenny zeker, want ze kende zelf een leuk zilveren elfje dat Tinky heette. Maar daar praatte ze nooit over, want ze wilde niet uitgelachen worden. Nee, ze pakte haar tas in en liep de klas uit, terwijl de andere kinderen opgewonden praatten over een nieuw computerspelletje of over wat ze 's middags gingen doen.

Terwijl ze naar huis liep droomde Jenny vaak nog half. Ze zweefde als een elfje langs de stoeprand, van witte steen naar witte steen. Soms stopte er een bus bij die witte stenen, maar die zag ze dan helemaal niet. Gelukkig reden de bussen in die drukke straat heel voorzichtig, omdat er zoveel schoolkinderen liepen, dus gebeurde er nooit iets naars.

Wanneer het op woensdag regende vloog Jenny niet als een elfje naar huis, maar zwom ze als een visje van boot naar boot, en die boten hadden hoge grijze masten. 's Avonds waren ze verlicht. Eigenlijk waren het lantaarnpalen, dat wist Jenny wel, maar als ze zo als een visje door het grijze water zwom dan dacht ze niet aan lantaarnpalen...

Als ze over het paadje achter haar huis liep en het tuinpoortje openmaakte deed ze haar best om weer gewoon Jenny te worden. Dat moest wel, want haar vader en moeder begrepen echt niet wat ze allemaal droomde, en haar broertje Colin snapte er al helemaal niks van.

De moeder van Jenny en Colin heette Loes. Ze werkte iedere ochtend in een supermarkt terwijl de kinderen naar school waren. Daar zat ze achter de kassa. Het leek Jenny erg leuk om daar te werken, in die grote lichte winkel vol snoep, koekjes en speelgoed en met van die gekke ronde spiegels waar je jezelf en een heel gangetje in kon zien. Maar mama vond het helemaal niet zo leuk. Ze klaagde vaak dat ze zo hard moest werken en dat ze veel te weinig verdiende. Maar er was nu eenmaal geen ander werk, en mama wilde graag een beetje geld voor zichzelf verdienen, want dan kon ze ook eens nieuwe laarzen met hoge hakken kopen of haarverf of een doos met wel twintig kleuren make-up. Jenny vond zulke dingen eigenlijk vreselijk, maar dat zei ze maar niet.

De vader van Jenny heette Henk. Hij werkte als timmerman bij een bouwbedrijf. 's Morgens om zeven uur ging hij met de auto naar zijn werk en hij kwam niet voor half vijf thuis, ook wel eens veel later. Soms moest hij ook op zaterdag nog voor zijn baas werken, en als hij eens vrij had ging hij vaak ergens klussen.

Je snapt dus dat papa niet veel tijd had voor Jenny en Colin. Jenny vond dat niet zo erg, want haar vader snapte niets van elfjes en kabouters en visjes in een grijze zee. Hij hield van voetballen, schietfilms en van biljarten in het café om de hoek. Hij kon heel boos worden als het eten niet op tijd klaar was of als hij dacht dat Jenny een smoesje vertelde. Maar Jenny vertelde nooit smoesjes. Ze kon alleen soms niet goed uit haar woorden komen.

Als papa boos op haar was werd hij zo groot, vol met bliksems en vlammen, dat ze meteen begon te stotteren. Dan zei hij met een harde stem: ‘Wat klets je toch, kind! Dat zit maar te dromen! Hoe wil je ooit je school halen?’ Jenny wist dan niets meer te zeggen, ze huilde alleen maar zachtjes. Ze snapte niet waarom papa altijd over school begon. Hij vroeg nooit wat ze geleerd had, hij wilde alleen maar dat ze goede cijfers kreeg.

Gelukkig kon ze goed leren. In de groep bij juf Anja snapte ze de sommen en de verhaaltjes vaak al meteen. En als ze iets moeilijk vond, dan kwam Tinky, het zilveren elfje, op haar schouder zitten om haar het goede antwoord in te fluisteren. Dus kreeg Jenny meestal goede cijfers. Maar haar vader was nooit tevreden. Wanneer ze een acht kreeg mopperde hij dat ze ook een negen had kunnen halen, als ze maar wat minder droomde en meer bij de les bleef. Tja, en als ze eens een vijf kreeg, omdat Tinky te laat kwam, dan was de boot natuurlijk helemaal aan. Dat vond Jenny niet eerlijk. Soms droomde ze wel eens dat ze net zo groot en sterk was als haar vader en dat ze ook zo kon bliksemen, maar die dromen duurden nooit lang.

Nu weet je een beetje hoe haar vader en moeder waren. Verder had Jenny nog een broertje, Colin. Hij was zes jaar oud en hij zat in groep 3. Hij kon ook goed leren, alleen had hij er niet veel zin in. Hij hield het meest van gym, vooral als ze judo of apenkooi deden. Buiten op straat wilde hij het liefst voetballen of oorlogje spelen met zijn vriendjes. Hij had een heleboel transformers, Action Men en straalpistolen.

Hij schreeuwde vaak. Jenny kon hem al niet meer aan. Colin was een jaar jonger dan Jenny en een stuk kleiner, maar veel sterker. Als ze ruzie kregen en begonnen te vechten won hij altijd. Dan was hij bijna net zo rood en vol met bliksems als papa. Jenny vocht trouwens bijna nooit, want dat vond ze zó stom. Meestal wachtte ze maar af tot Colin haar op de grond gegooid had, en als ze dan zei dat hij gewonnen had liet hij haar meestal verder met rust.

Colin was niet alleen sterk maar ook gemeen, want hij maakte stiekem dingen in huis kapot of stal koekjes uit de koektrommel en zei dan dat Jenny het gedaan had. Papa geloofde Colin altijd. Dan moest Jenny voor straf naar haar kamer. Eigenlijk vond ze dat niet zo erg, want daar was ze veilig. Ze lag graag op de grond tussen haar knuffels, kleurboeken en balletfoto's. Dan praatte ze met Tinky op haar schouder of ze zong een zelfbedacht liedje, zo zacht dat niemand het kon horen.

Jenny voelde zich vaak verdrietig, omdat er zoveel mensen pijn hadden of ruzie maakten of omdat de bloemen in de tuin doodgingen in de herfst of omdat papa weer eens boos op haar was of... Ze wilde maar liever niet aan al die nare dingen denken, daarom droomde ze graag weg. Zo dromend was ze tenminste in haar eentje, op een plek waar alles mooi en goed was...

Gelukkig voelde Jenny zich bijna nooit echt alleen. Als ze verdriet had kwam Tinky haar meestal troosten. En dan was er nog Minoes, haar konijn. Die was zo lief, helemaal wit met een beetje goud. Ze werd nooit rood en boos, ze mopperde niet; ze knabbelde tevreden op haar slablaadjes en ze poepte in het stro. Jenny zorgde goed voor haar. Ze nam Minoes vaak in haar arm. En als ze goed luisterde kon ze Minoes horen praten: 'Dank je wel, Jenny; je bent zo lief voor me. Ik wil je graag helpen als je verdrietig bent. Denk maar aan mij, dan komt alles wel goed.' En dan voelde ze zich meteen weer een beetje vrolijker.

Er gebeurden natuurlijk niet alleen nare dingen, maar ook veel leuke. Je weet al dat juf Anja op woensdagmorgen altijd een spannend verhaal vertelde. Verder ging Jenny op vrijdagmiddag na school naar ballet. Daar was ze bijna de beste van allemaal. En als het mooi weer was speelde ze buiten met haar vriendinnetje Katja. Katja zat niet bij Jenny op school, maar wel op ballet. De twee meisjes hadden samen een geheime hut onder een grote rododendronstruik, in het park achter de school van Katja. Daar zaten ze uren te kletsen en te giebelen. Jenny vertelde de verhalen van juf Anja altijd door aan Katja. Katja was een beetje ouder dan Jenny, al bijna negen. Ze wist niet zeker of elfjes en kabouterijtjes wel echt bestonden, maar ze vond het allemaal erg spannend en ze lachte er nooit om.

Als Jenny buiten speelde keek ze altijd goed op haar Mickey Mousehorloge. Wanneer de kleine wijzer op de 5 stond en de grote wijzer op de 9, dan liep ze gauw naar huis, anders zwaaide er wat. Ze hoopte iedere keer maar weer dat papa en Colin die avond een beetje lief zouden zijn...

Nu weet je zo'n beetje hoe het leven van Jenny was. Soms heel vrolijk en soms verdrietig en vaak wel een beetje eenzaam. En zo zou het vast nog jaren gebleven zijn, als er niet op een dag iets heel leuks was gebeurd...

3. Een nieuwe jongen

Het was een regenachtige woensdagmorgen in september. De lucht was nog niet koud, maar wel erg grijs. Af en toe brak er een klein straaltje zon door de wolken en verder miezerde het bijna de hele tijd. Jenny merkte niks van de regen, want juf Anja had net verteld over een draak die onder in een holle berg woonde en grote vlammen naar buiten spuugde en over twee kinderen die probeerden om vriendjes te worden met de draak, zodat hij zou ophouden overal brand te stichten. Maar het verhaal was nog niet uit, want net toen de twee kinderen door een geheime gang vlakbij het hol van de draak gekomen waren en hem hoorden brullen was de bel gegaan.

Wat was de straat donker... En wat was dat voor schaduw... Net een stel vuurspuwende drakenkoppen... Ze probeerde maar zo min mogelijk te kijken en merkte het al niet meer als ze in een plas stapte. Haar sokken waren drijfnat, maar ook daar had ze geen erg in.

Opeens hoorde ze geschuifel. Ze verstijfde. Het geluid hield op. Ze durfde niet om te kijken en liep vlug verder. Maar daar was het geschuifel weer! Ze keek voorzichtig om en zag een jongen, ongeveer net zo groot als zij.

‘Huu, ik ben de draak!’ riep hij. Hij maaide naar haar met zijn armen. Ze deinsde terug. Lachend liep de jongen op haar af. Hij had zwart haar en een lichtbruin gezicht en er was veel groen en geel om hem heen.

‘Waar ga je naartoe?’ vroeg hij.

‘Oh, naar huis.’ Ze wees schuin vooruit.

‘Woon je dáár? Ik dáár.’ Hij wees in dezelfde richting naar de overkant van de weg.

‘O, dan moet je oversteken,’ zei Jenny.

‘Ja, hoezo?’

‘Dat is toch gevaarlijk?’

‘Nee hoor, er zijn stoplichten.’

‘O, dat wist ik niet.’

‘Nee? Daarachter, net om de bocht.’

‘Zo ver ga ik nooit. Ik ga bij het gekke blauwe huis altijd linksaf.’ Ze wees in de verte naar een huis vlak voor de bocht. ‘Trouwens, ik mag van mijn moeder niet alleen oversteken.’

‘Nee? Wat stom. Er is echt niks aan, bij de stoplichten.’

Jenny knikte. Ze had een raar gevoel in haar buik, eigenlijk wel leuk.

‘Zullen we samen lopen tot het blauwe huis?’ vroeg de jongen.

‘Oké,’ antwoordde Jenny. De draak was ze al vergeten.

Hij sloeg een arm om haar schouder. Dat had een jongen nog nooit bij haar gedaan. Maar het was wel leuk. Ze liepen samen alsof het altijd zo geweest was. Hun jassen schuurden tegen elkaar. Nu was er allemaal groen en lichtblauw om hen heen.

Ze kwamen bij de witte tegels waar de bus stopte. Als vanzelf begon Jenny van tegel naar tegel te springen. Ze was weer een elfje. De jongen deed haar na. Dat was zo leuk dat ze zich aan het einde van de witte tegels omdraaiden en opnieuw begonnen. Een mevrouw die in het bushokje wachtte lachte naar hen, maar de kinderen zagen het niet.

Toen reed de bus voor. De kinderen schrokken.

‘Stomme draak!’ riep Jenny. De mevrouw keek verbaasd naar haar en stapte in. De kinderen liepen verder.

Jenny zweefde op een wolkje. Het was jammer dat ze al zo gauw bij het blauwe huis kwamen.

‘Nou, dag,’ zei Jenny, maar ze liep niet weg. Ze keek hem verlegen aan.

‘Is jouw huis in deze straat?’ vroeg hij.

‘Ja. Of nee, eh, daar bij die grote boom rechts.’

‘Zal ik meelopen?’

‘Eh, nee. Ander keertje.’

‘Goed hoor.’

Weer keken ze elkaar verlegen aan. Op zijn beurt zei hij:

‘Dag.’

‘Ja, dag.’ Ze draaide zich om en liep de zijstraat in.

Hij liep door naar de bocht, daar waar ergens de stoplichten moesten zijn. Dat was het dan. Jenny keek op haar horloge. Oei, allebei de wijzers stonden al op de één! Dat zou haar moeder niet leuk vinden. Ze begon te hollen. Maar na tien stappen bleef ze staan. Het was alsof ze door een zacht touw naar achteren getrokken werd. Ze kon niet anders dan zich omdraaien en teruglopen.

Toen ze bij de hoek van het gekke blauwe huis kwam botste ze bijna tegen de jongen op. Ze sloegen hun armen om elkaar heen en begonnen te huilen. Of te lachen; dat wisten ze niet.

‘Voel je het touw?’ fluisterde hij.

‘Ja.’ Ze keken elkaar aan. Hij had prachtige bruine ogen.

‘Wil je mijn zusje zijn?’ vroeg hij.

‘Ik ben toch je zusje?’

‘Ja, en ik ben je broertje.’

Ze knikte.

‘Hoera! Ik wilde altijd zó graag een zusje hebben, en nu heb ik jou!’

‘Ja, en ik heb al een broertje, maar die is zo stom; die wil alleen maar vechten.’

‘Stom,’ zei de jongen. Toen begonnen ze te lachen.

‘Hoe heet jij?’

‘Ralf. En jij?’

‘Jenny.’

‘Jenny? Je heet toch Marieke?’

‘Nee, hoezo?’

‘Ik weet het zeker! Mijn zusje heet Marieke.’

‘Heb je dan nóg een zusje?’

‘Nee, ik ben enig kind.’

‘O. Dan snap ik het niet, want ik heet echt Jenny, hoor.’

Ralf dacht na. Jenny keek gespannen toe. Ze zag veel blauw rond zijn hoofd en dansende gouden vuurvliegjes. Eén vuurvliegje vloog recht tussen haar ogen naar binnen. Het werd heel licht in haar hoofd.

‘Ja!’ zei ze plotseling. ‘Ik weet het! Ik heette Marieke en jij was mijn broertje, maar dat was niet hier. We woonden op een boerderij aan

het water en we speelden altijd buiten en we hadden een bruin ploegpaard...'

Ralf knikte en vulde aan: '...en ons paard heette Bles en hij was altijd lief, maar op een dag werd-ie wild en toen trapte-ie jou in je buik.'

Jenny kreeg een schok. 'Dat klopt! Kijk!'

Ze deed haar jas open en tilde haar trui en T-shirt op. Ja, daar opzij, net boven haar onderbroek, zat een bruine vlek. Ralf voelde er voorzichtig aan. 'Au!' zei Jenny.

'Stil maar,' zei hij. 'Dat is allemaal lang geleden, Marie... eh, Jenny. Nu doet het geen pijn meer, hè? Maar wat bloedde je, en papa moest Bles vangen met een touw.'

'Dat weet ik niet meer,' zei Jenny, terwijl ze haar kleren weer goed deed. 'Ik lag op de grond. Was het een dik touw?'

'Ja,' zei Ralf. 'Net als dat touw tussen...'

'Tussen ons!' riep Jenny. Toen keken ze elkaar verbaasd aan. Dit hadden ze nog nooit meegemaakt! Ze kenden elkaar pas en toch deden, praatten, lachten en huilden ze hetzelfde...

Maar toen voelde Jenny opnieuw een schok. Het was alsof ze opeens wakker werd. Daar stond ze in de regen, op de hoek bij het gekke blauwe huis. En daar stond Ralf naast haar, die leuke jongen. Maar er was geen touw meer tussen hen in en Bles, het ploegpaard, was ook weg. Het was woensdagmiddag en ze waren flink nat.

Jenny keek op haar horloge. Oei, de grote wijzer stond al helemaal onderaan... Half twee!

'Ik moet nu echt naar huis,' zei ze benauwd.

Ralf knikte. 'Zal ik meelopen?' vroeg hij. Jenny aarzelde. 'Eh...'

'Alleen maar om te kijken waar jouw huis is. En dan loop ik door. Goed?'

'Ja, goed.'

Hand in hand liepen ze naar het tuinpoortje. Jenny zweefde weer op een wolkje.

'Dag Marieke,' zei Ralf.

‘Ik heet Jenny hoor,’ lachte ze. Het was wel gek...

Ralf lachte ook. ‘Ik zie je nog wel.’

Jenny knikte. ‘Ja hoor! Jij zit toch aan mij vast.’

Hij draaide zich om en huppelde langs het paadje terug. Jenny keek hem na. Bij de hoek draaide hij zich nog eens om en riep: ‘Dag!’

Jenny zwaaide terug en liep naar de achterdeur. Ze ging op het stoepje zitten en deed haar natte schoenen uit.

Toen ging de deur open. Jenny schrok. Daar stond mama. Maar ze was niet boos! ‘Hallo Jenny!’ zei ze lachend. ‘Wat ben je nat! Hier heb je een schone handdoek.’

Jenny droogde haar voeten af. Toen tilde mama haar zomaar op! ‘Kom binnen, kind, voor je nog kou vat.’

Jenny snapte het niet. Ze was veel te laat, en toch was mama niet boos... ‘Wie was die jongen?’ vroeg mama nieuwsgierig, terwijl ze Jenny hielp haar natte kleren uit te trekken. Jenny voelde dat ze rood werd. Mama lachte. ‘Ik had hem wel gezien hoor, maar ik ken hem niet. Is hij nieuw hier in de buurt?’

‘Nee hoor,’ antwoordde Jenny onzeker.

‘Nee? Gek... Nou ja, het is jouw zaak.’ Mama lachte weer. ‘Als je volgende keer maar zorgt dat je op tijd bent!’

‘Ja mam.’

Verbaasd liet ze zich afdrogen. Toen trok ze een droge broek aan en ging naar haar kamertje, want Colin kwam binnen met een vriendje en een stel nieuwe Action Men...

4. Sterke Jenny

Jenny lag op de grond tussen haar knuffels en haar kleurboeken. Ze voelde zich... raar, warm en roze, maar ook wel een beetje bang. Ze lag zomaar wat te tekenen met viltstiften. Opeens zag ze wat ze getekend had: een boerderij met een grote zon erboven en een wei met een bruin paard...

‘Mooi gedaan, Jenny,’ zei het zilveren elfje op haar schouder.

‘Vind je?’ vroeg Jenny verrast. ‘O, Tinky, het is zo gek! Ik heb opeens nóg een broertje en ik ken hem al zolang en hij zit met een touw aan mij vast maar ook weer niet, en ik weet niet eens waar hij woont! Snap jij dat?’

‘Wees maar niet bang,’ glimlachte het elfje. ‘Nu is het allemaal een beetje gek, maar je zult Ralf nog heel vaak zien, en dan zal je het steeds beter snappen.’

‘O, dat hoop ik zo, Tinky! Zou Ralf al gauw weer komen?’

‘Ja hoor,’ zei het elfje. ‘Wacht maar af!’

Die woensdag gebeurde er verder niks meer. Jenny kon ’s nachts niet goed slapen. Ze zag Ralf de hele tijd naast haar op het bed zitten. Hij lachte naar haar en hij gaf haar kusjes op haar buik, op die gekke plek waar Bles het paard haar geschopt had. Maar dat kón helemaal niet. Ze had haar pyjama aan en ze lag onder een dekbed, en toch gaf Ralf haar kusjes op haar buik, en de bruine vlek gloeide als vuur... Wat een rare droom!

Toen ze ’s morgens wakker werd voelde ze zich heel moe. Ze kleepte zich langzaam aan en ging naar de keuken. Daar zat haar vader brood te smeren.

‘Hallo meid!’ zei hij. ‘Wat ben je vroeg vandaag!’

‘Ja papa,’ zei ze maar.

‘Wat zie je wit, Jenny; je bent toch niet ziek, hè?’

‘Nee hoor. Alleen een beetje moe.’

‘O, dat heb ik ook wel eens. Dat gaat weer over.’ Papa lachte luid en klopte Jenny op de schouder. ‘Au,’ dacht ze, maar ze liet niets merken. Papa stopte zijn pakje brood in zijn zak en zei: ‘Zo, grote meid van me, dan ga ik maar. Het is de hoogste tijd.’

‘Dag,’ zei Jenny zwakjes. Ze was blij dat ze alleen was. Ze keek door het raam in de achterdeur. Alweer zo’n vieze grijze lucht. Maar ja, ze moest naar school.

Ze zat wat te doezelen op haar stoel. Ze viel zelfs weer in slaap. Toen mama de keuken in kwam schrok ze wakker.

‘Hoi mam,’ zei ze zacht.

‘Hé, ben jij al op? Goeiemorgen! Zeg, wat zie je wit!’

‘Ja?’ vroeg Jenny benauwd. ‘Het is niet erg, hoor.’

‘Nee? Dat hoop ik maar. Wil je niet even lekker douchen?’

‘Ja, dat is een goed idee!’

Ze liep de trap op en kledde zich uit. Mama draaide de kranen open. Ha, heerlijk, dat warme water! Jenny deed haar ogen dicht en droomde dat ze een visje was in een blauwe zee.

Maar brrr, wat was dat? Opeens werd de zee wel érg koud. Bibberend schoof Jenny het gordijn een stukje opzij. Daar stond Colin te lachen. Hij was de badkamer binnengeslopen en had stiekem de warme kraan dichtgedraaid, vlak achter haar rug. O, ze was zo’n dromertje...

‘Náárling! Daar!’ Ze spetterde handenvol koud water naar hem.

‘Haha, lekker mis!’

Het volgende moment lagen ze over de grond te rollen. Hij greep haar vast, maar ze was kletsnat en glipte weg. Even later zat ze zomaar bovenop hem. Ze voelde zich beresterk. Intussen liep de koude douche gewoon door. Het water spatte over hen heen. Jenny trok zich er niks van aan, maar Colin had opeens een drijfmatte pyjama. Hij kneep zijn ogen dicht. ‘Hou op!’ gilte hij.

‘Haha!’ zei Jenny. Ze vond het veel te leuk dat ze ook eens won.

‘Wat is hier aan de hand?’ klonk de stem van mama. ‘O néé, hè? Altijd hetzelfde! Geen twee tellen kan ik jullie alleen laten!’

Ze stapte over de kinderen heen en draaide de kraan dicht. Jenny en Colin kwamen overeind.

‘Wie is hier begonnen?’ vroeg mama. Er waren bliksems om haar heen, maar niet zoveel als bij papa.

‘Hij!’ zei Jenny.

‘Niet waar!’

‘Wel! Mam, hij draaide zomaar de warme kraan dicht!’

‘Is dat waar, Colin?’

Hij knikte. Jenny voelde zich nog steeds heel sterk.

Mama zei: ‘Dan krijg je voor straf vanavond geen pudding.’

‘Kan me niks schelen. Ik hou niet van pudding.’

Jenny hield haar lachen in. Colin at altijd de meeste pudding van allemaal, en nu...

‘Hou je mond, anders krijg je de hele week geen pudding! En trek die natte pyjama uit!’

Colin gehoorzaamde. Mama droogde hen allebei niet erg zachtjes af.

‘Zo, en nu aankleden, voor je nog kou vat! En schiet op, want het is zo schooltijd!’

Mopperend begon mama de vloer te dweilen. Jenny lachte stilletjes. Ze had zomaar van Colin gewonnen...

Gekke dingen gebeurden er toch!

5. Kleuren in de lucht

Op school was ze de hele dag trots op zichzelf. Ze dacht niet meer aan Ralf of aan Bles het ploegpaard; ze zat in haar hoofd nog steeds bovenop Colin. Bij de sommen lette ze niet goed op. Gelukkig kreeg ze geen beurt. 's Middags liep ze zingend naar huis. Het kon haar niks schelen dat het alweer regende.

Toen ze bij het gekke blauwe huis kwam voelde ze opeens het zachte touw weer aan haar trekken. Ze maakte een sprong. Ja, ze zag het touw duidelijk! Het begon op haar borst en was gemaakt van geel licht. Ze kon haar ogen haast niet geloven, maar het was echt waar. Het touw trok haar vooruit, recht naar haar huis! Als een vogeltje vloog ze vooruit. 'Hoi Minoes!' riep ze in het voorbijgaan tegen haar konijn. En verder trok het vreemde touw haar, naar binnen, de kamer in...

Daar op de bank zat... Ralf! Het gele touw liep naar zijn borst. Hij speelde met een van Colins transformers.

'Hoi Jenny,' zei hij.

'Hoi Ralf,' zei ze verbaasd en ging naast hem zitten. 'Hoe kom jij hier?' Mama kwam de kamer binnen: 'Hallo Jenny! Weet je, Ralf stond hier al om twee uur voor de deur en hij wilde je zien.'

'Hè? Om twee uur al?' vroeg Jenny. 'Hoe laat ben jij dan uit, Ralf?'

'Kwart over één,' zei hij zonder op te kijken van de transformer.

'Hoe kan dat nou? Op welke school zit jij dan?'

'Op de Tovercirkel.'

'De Tovercirkel? Die ken ik niet. Is die leuk?'

'Nee, ik vind er geen bal aan,' zei Ralf.

'Waarom niet?'

'We krijgen er allemaal stomme dingen, vingerhaken en altaartjes maken en muzigym...'

'Muzigym? Wat is dat?'

'Sloom dansen,' zei Ralf. 'Heel meisjesachtig. En dat moeten we elke morgen!' Hij stak zijn tong uit. 'Geef mij maar hiphop!'

‘Ik zou anders best elke morgen willen dansen op school,’ zei Jenny jaloers. ‘Ik heb maar één keer in de week ballet.’

‘Echt waar?’ zei Ralf. ‘Zullen we ruilen?’

‘Hè ja!’ zei Jenny. ‘Of nee... Eh, ik vind juf Anja ook wel heel leuk.’

Mama vroeg: ‘Zeg Ralf, ik weet niks van die school van jou, maar als je er zo’n hekel aan hebt, waarom ga je er dan naartoe?’

‘Dat moet van Ger.’

‘Ger? Wie is Ger?’

‘Ger is de vriend van Karolien.’

‘Aha,’ knikte mama. ‘En wie is Karolien dan wel?’

‘Dat is mijn moeder.’

‘Aha,’ zei mama weer. Jenny luisterde mee. Ze wilde graag méér van Ralf weten, maar ze snapte er nog niet veel van.

‘Is Ger jouw vader?’ vroeg Jenny.

‘Nee, gelukkig niet!’

‘Waar is je vader dan?’

‘Die woont in Groningen.’ Ralf had de transformer intussen omgevormd, van een boot naar een raket.

‘Groningen? Waar is dat, mam?’

‘Ver. Wel een paar uur met de auto.’

‘Zó ver? Waarom woont je vader daar?’

‘Je moet niet zoveel vragen, Jenny,’ zei mama. ‘Dat is niet netjes.’

‘O, dat geeft niks, hoor,’ zei Ralf. ‘Ik ben wel blij dat Tom en Bart ver weg wonen.’

‘Tom en Bart? Wie zijn dat nu weer?’ vroeg mama.

‘Tom is mijn vader en Bart is zijn vriend,’ zei Ralf. Hij begon weer aan de transformer te knutselen.

‘Ik snap er niks van, Ralf,’ zei Jenny benauwd.

‘Hoeft ook niet. Jij kent ze toch niet.’

‘Willen jullie een glaasje limonade?’ vroeg mama.

‘Lekker!’ zei Ralf, maar Jenny had er geen zin in. Ze voelde zich opeens een beetje raar. Hoe zat het eigenlijk met Ralf zijn vader?

Mama bracht de limonade. Toen ging ze naar de keuken en deed de

deur achter zich dicht. Ralf en Jenny zaten verlegen naast elkaar. Ralf legde de transformer weg. Jenny zag weer allemaal blauw en groen om hen heen.

‘Zie jij dat ook?’ fluisterde ze.

‘Wat?’ zei hij.

‘Die kleuren?’

‘Wat voor kleuren?’

‘O, hier...’ Ze wees vlak bij zijn hoofd. ‘Groen en een beetje blauw en paars en...’

‘O, dat? Ja, nogal wiedes; dat is altijd.’

‘Altijd? Weet je dat zeker?’

Hij knikte: ‘Dat hebben alle mensen.’

‘Nou, dat weet ik niet, hoor,’ zei Jenny voorzichtig. Maar Ralf knikte weer: ‘Zeker weten.’

‘Denk je echt?’ vroeg Jenny. ‘Maar ik zie die kleuren alleen maar soms.’

‘O ja? Wanneer dan?’

‘O...’ Ze slikte even. ‘Als papa heel boos is, dan bliksemt-ie zo, en dan is-ie helemaal rood en geel en...’

‘Ja!’ riep Ralf. ‘Net als Bart!’

‘Wie is Bart?’

‘De vriend van Tom.’

‘O ja,’ zei Jenny maar.

Ralf ging door: ‘Ik vind Bart heel naar. Hij is zó groot’ (Ralf wees naar het plafond) ‘en zó dik en hij heeft een prikbaard en een eng groen motorpak. Hij wil altijd met me stoeien en dan knijpt-ie heel hard.’

‘O,’ zei Jenny. ‘Mijn vader bliksemt soms ook wel heel erg, maar ik vind hem toch wel lief.’

‘Nou, Bart is niet lief!’

‘Hé, nu ben jij ook rood!’ lachte Jenny. ‘Kijk, allemaal bliksems!’

‘O ja?’ zei Ralf. ‘Héé!’ Hij begon ook te lachen. Meteen veranderden de bliksems in vrolijke gele zonnetjes.

‘Zie je dat?’ vroeg Jenny.

‘Ja!’ riep Ralf.

Hij begon op en neer te springen. ‘Wat voor kleur ben ik nu?’
‘Rood! Ooh, je gloeit helemaal!’
‘Ik voel het.’ Hij ging languit op de grond liggen. ‘En nu?’
‘Paars,’ zei Jenny. ‘Nee, blauw! En een beetje groen.’
‘Wauw!’ Hij stond weer op en gaf Jenny een kusje op haar wang. ‘En nu?’
‘Roze,’ zei ze. ‘Hé, Ralf, moet je zien! Die heeft ook kleuren!’
‘Wat? O, de transformer! Rood en oranje.’
Ze keken om zich heen, de kamer rond. Om de planten in de vensterbank hing een grijze mist, de foto van opa en oma boven de kachel was prachtig groen, een klein spinnetje aan een draadje een klein beetje wit...
Zo ging het maar door. Ze kregen er geen genoeg van. Jenny wees op een stenen aapje, dat nog van de oma van oma geweest was. ‘Ooh, wat mooi!’ riep ze.
‘Ja!’ zei Ralf. ‘Helemaal blauw en zilver!’
Toen draaiden ze zich om. Daar kwam mama de kamer binnen met een schaal koekjes.
‘Ha, koekjes!’ riep Jenny. Ze pakte er meteen twee. Maar Ralf keek mama aan. ‘Jij bent helemaal groen,’ zei hij.
‘Hoe kom je daar nou bij? Mijn trui is roze en mijn broek blauw.’
‘Toch is het zo. Je bent groen. Daar...’ Hij wees met zijn handen om haar heen. Jenny zag het groene licht ook en begon te lachen.
‘Wat is dit voor een spelletje, jongens?’ vroeg mama. ‘Ralf, je bent toch niet kleurenblind?’
‘Nee hoor,’ zei Ralf. ‘Jij bent echt groen! Hè, Jenny?’
‘Nou, goed,’ zei mama, ‘Maar ik vind het wel een gek spelletje.’
Ralf en Jenny keken elkaar aan en begonnen hard te lachen.
‘Wel nou nog mooier! Nou lachen jullie me nog uit ook!’
‘Nee hoor, mam,’ zei Jenny gauw. Maar Ralf lachte: ‘Kijk, nou ben je oranje met rooie bliksems!’
‘Oranje met rooie bliksems? Zeg Ralf, zit je mij een beetje voor de gek te houden?’

‘Nee hoor. Echt niet,’ antwoordde hij geschrokken.

‘Nee? Hou dan op met dat gekke spelletje, wil je?’

‘Goed mam,’ zei Jenny.

Toen kwam Colin de kamer binnen met zijn vriendje Maikel. Maikel was een stoer joch met stekelhaar en een zilveren jas. Hij schreeuwde nog harder dan Colin. Jenny kon hem niet uitstaan.

‘Hoi mam,’ zei Colin terwijl hij drie koekjes pakte. ‘Mag Maikel blijven eten?’

‘Nee,’ zei mama. ‘Jij hebt straf, Colin, en dat weet je heel goed.’

‘Straf?’ vroeg Colin met zijn neus in de lucht.

‘Jij hebt Jenny vanmorgen geplaagd.’

‘O, dat. Dat was haar eigen schuld.’

‘Niet waar!’ riep Jenny.

‘Jongens, we gaan nu niet wéér ruzie maken! Maikel mag morgen mee-eten, maar vandaag niet.’

‘Hè, wat flauw!’ zei Maikel brutaal. ‘En ik heb het al tegen mijn moeder gezegd.’

‘Dat is dan jammer voor je. Dan eet je thuis maar een boterham, maar ik wil die drukte nu niet aan mijn hoofd.’

Colin zei: ‘Ik vind het hartstikke stom.’ Hij stampte de kamer rond. Toen zag hij zijn transformer liggen.

‘Hé, wie heeft daar aan gezeten?’ riep hij boos. Hij vloog al op Jenny af, maar Ralf zei: ‘Ik.’

‘Jij!?’ Nu zag Colin Ralf pas. ‘Hoe durf je!’

‘Dat ding lag hier gewoon. Maar ik doe hem wel terug hoor.’

Ralf begon aan de punt van de raket te draaien, maar Colin griste hem weg. ‘Blijf af! Die is van mij!’ Toen gaf hij Ralf een duw.

‘Blijf van hem af!’ riep Jenny.

Ralf kreeg een stomp en mama pakte Colin vast: ‘Nou is het afgelopen! Ga naar je kamer en kom er niet vanaf voordat je bent afgekoeld. En Ralf en Maikel, naar huis! Meteen.’

Maikel lachte brutaal. Colin keek Ralf woedend aan. ‘Ik pak jou nog wel,’ siste hij. Toen stampte hij de trap op. Maikel riep: ‘Doei!’ en was

verdwenen.

Jenny begon te huilen. Ze liep met Ralf naar het tuinpoortje.

‘Huil maar niet,’ zei hij en streek Jenny door haar haren.

‘Wil je nog wel mijn broertje zijn?’ vroeg ze.

‘Wat dacht je! We hebben toch het touw?’

Ja, daar zag ze het weer, het gele licht tussen hen in. Ze kon alweer lachen. ‘Die stomme Colin!’ zei ze. ‘Altijd vechten!’

‘Tja.’ Ralf dacht even na. ‘Kom volgende keer maar naar mijn huis.’

‘Oké. Maar waar is je huis?’

‘Daarachter bij de stoplichten, weet je wel. Daar moet je oversteken en dan rechtdoor, de smalle straat in, en daar is het, op nummer 37.’

‘37,’ herhaalde Jenny, ‘eerst een 7 en dan een 3.’

‘Nee, andersom,’ zei hij, ‘eerst een 3 en dan een 7.’

‘O ja, dat is waar. Woon je daar al lang?’

‘Nee hoor, pas één week.’

‘Eén week pas?’

‘Ja, gek, hè? Het lijkt net of ik hier al heel lang woon.’

‘Jenny!’ riep mama. ‘Binnenkomen! Straks vat je kou, zonder jas!’

Jenny keek Ralf verlegen aan. ‘Nou, dag,’ zei ze. ‘Eh, ik kom wel een keertje bij jou.’

‘Goed hoor. Dag Jenny.’

Ralf zag er verdrietig uit, blauw met grijs. Langzaam liep hij weg. Jenny zag het lichttouw langer en langer worden, tot hij om de bocht verdween. Toen zag ze het touw ook niet meer. Ze moest bijna huilen, maar ze beet op haar tong.

‘Het komt wel goed, Jenny,’ fluisterde Tinky in haar oor...

6. Jenny heeft buikpijn

Die avond voelde Jenny zich heel naar. Haar buik deed pijn. Ze at bijna niks, maar één aardappel en wat boontjes.

‘Goed, dan moet je het zelf weten,’ zei mama. ‘Als je straks maar niet om een boterham komt zeuren, want die krijg je niet.’

‘Mij best,’ zei Jenny. Het kon haar niks schelen. Ze had toch geen trek. Mama ruimde de tafel af en pakte de schaal met pudding. Ze gaf Colin geen puddingbordje.

‘Hé, Loes, je vergeet iemand,’ zei papa.

‘Nee Henk, dat klopt. Colin heeft straf.’

‘Hoezo dan?’ vroeg papa. ‘Wat heeft-ie gedaan?’

‘Hij draaide vanmorgen de warme kraan van de douche uit toen Jenny er onder stond.’

‘Ja, en? Is dat zo erg?’

‘Ja!’ zei Jenny.

‘Eigen schuld,’ zei Colin. ‘Jij slaapt ook altijd. En trouwens, jij begon met water te gooien.’

‘Is dat waar, Loes?’ wilde papa weten.

Mama zuchtte. ‘Ja, ik geloof van wel. Ze lagen op de grond te vechten en er lag zó’n plas water. Toen heb ik gezegd dat Colin geen pudding mocht, omdat hij was begonnen.’

‘Colin niet en Jenny wel? Dat lijkt me niet eerlijk. Twee kijden, twee schuld.’

‘Zie je wel?’ riep Colin. ‘Pap, mag ik pudding?’

‘Welja, van mij wel. Als je belooft dat je Jenny niet meer zo plaagt.’

‘Goed, als Jenny niet meer met water gooit.’

‘Natuurlijk,’ zei papa. ‘Belooft je dat, Jenny?’

‘Ja pap,’ antwoordde ze. Ze zat voorover gebogen en haar buik deed steeds meer pijn. Het was gewoon niet eerlijk. Nou had Colin tóch weer gewonnen.

Colin schepte zijn bord extra vol pudding.

‘Hé, laat ook een beetje voor je zusje over,’ zei mama.

‘O, die wil toch niet,’ zei hij met volle mond.

‘Nee? Dat geloof ik niet. Kom op, Jenny, wat hang je daar nou? Je hebt toch al zo weinig gegeten. Neem toch een lekker bordje pudding, daar knap je van op.’

‘Nee!’ zei ze. Ze deed haar best om niet te huilen.

‘Goed, dan niet hoor,’ zei mama. ‘Wil je soms liever naar bed?’

‘Ja,’ zei Jenny zacht. Veilig op haar kamer... Ze stond op en liep naar de deur.

‘Slaap lekker, Jenny,’ zei papa. ‘Zal ik je straks nog even komen ondersteppen?’

‘Eh, nee.’ Ze wilde gewoon alléén zijn. Papa snapte het toch niet en Colin al helemaal niet. Alleen mama snapte het een beetje, maar die kon er ook niks aan doen...

‘Nee?’ zei papa verbaasd. ‘Dan niet. Welterusten, grote meid van me. Word maar niet ziek.’

Maar ze hoorde hem al niet meer. Ze wilde haar pyjama aandoen, maar toen dacht ze eraan dat Minoes nog moest eten. Dus liep ze weer terug, door de keuken naar de tuin. Ze zei geen woord tegen de anderen.

‘Hé Jenny, ben je boos?’ riep Colin. Maar ze deed of ze hem niet hoorde. Even later stond ze zacht te huilen met Minoes in haar arm.

‘O, Minoes, ik wou dat Ralf niet bestond! En ik wou dat ik die kleuren in de lucht nooit gezien had! Ik snap er niks meer van en ik heb buikpijn...’

Minoes snuffelde met haar natte snuit langs de wang van Jenny. Ze hoorde haar konijn fluisteren: ‘Niet huilen, Jenny. Denk maar aan Ralf, dan wordt het wel beter.’

‘Echt, Minoes?’ Jenny veegde met haar mouw haar tranen weg en dacht aan Ralf. Toen gebeurde er iets gekks. Het was net of hij daar naast haar stond! Ze kon zijn bruine ogen zien, zijn haar en zijn trainingspak. Ze zag zelfs blauw licht om hem heen en toch was hij daar niet écht...

Jenny knipperde met haar ogen. Ralf was er wel en tegelijk ook niet. Hoe kon dát nu weer?

'Hoi Ralf,' fluisterde ze.

Hij keek haar verbaasd aan. 'Ben jij daar, Jenny?'

'Ja,' zei ze. Toen moesten ze allebei lachen. En Jenny's buikpijn was over. Meteen daarna was Ralf ook weer weg. Jenny stond weer alleen, met Minoes in haar armen. Verward zette ze het konijn terug in haar hok en ging naar boven. Ze kroop in bed en sliep als een roos.

Later zou ze nog wel honderd keer aan Ralf denken, als ze verdriet had of juist als ze heel blij was, en telkens was het alsof ze hem kon zien, en ze kon ook met hem praten, en toch was hij niet echt bij haar. Vreemd, maar zo was het...

7. Katja snapt het wel

De volgende dag was vrijdag, dus ging Jenny 's middags na school naar ballet. Ze kon haast niet wachten tot de bel ging. Eindelijk trok ze haar jas aan en liep naar buiten, de hoek om. Daar was de balletschool van juf Mieke al en daar was Katja ook.

'Hoi Jenny.'

'Hoi, Katja. Ooh, ik moet je iets vertellen!'

'Wat dan?'

'Straks, na de les. Goed?'

De twee vriendinnen kleedden zich om. Jenny genoot van de les. Terwijl ze de passen deed had ze het gevoel alsof ze vloog. Soms zag ze weer allemaal kleuren in de lucht! Juf Mieke was echt grappig, oranje met lichtblauwe wolkjes. Bijna alle kinderen waren ook een beetje oranje met blauw. Behalve Chantal; die was grijs met groen, maar ja, die had zeker haar dag niet.

Na de les vroeg Katja: 'Wat is er nou?'

'Even wachten,' fluisterde Jenny. 'Laten we naar de hut gaan, goed?'

'Goed,' zei Katja. Snel kleedden ze zich aan. Toen liepen ze naar hun hut in het park. Daar vertelde Jenny over Ralf, het gele lichttouw, de vlek op haar buik die zo gloeide en de kleuren in de lucht. O ja, ze vertelde natuurlijk ook dat ze lekker gewonnen had van Colin.

'Wat leuk,' zei Katja toen Jenny uitgepraat was.

'Ja? Vind je het dan niet raar?'

'Nee hoor. Vroeger, toen ik nog klein was, zag ik ook wel eens kleuren in de lucht, maar nu niet meer.'

'Echt waar?'

'Ja. Dat was ik helemaal vergeten, maar nu weet ik het weer.'

'Wat zag je dan?'

'Nou, net als jij; geel en rood en bliksems. En o ja, vroeger dacht ik ook dat ik een prinses was en dat mijn vader en moeder niet écht mijn vader en moeder waren.'

‘Ja?’ Jenny maakte een sprongetje van plezier en stootte haar hoofd tegen een tak van de rododendron. ‘Aul!’

‘Wat doe je nou?’ vroeg Katja. Jenny lachte en zei: ‘Ooh, ik ben ook een prinses en eigenlijk woon ik in een kasteel, maar mijn vader de koning was boos op mij en daarom moest ik naar een gewoon huis...’

‘O ja?’ vroeg Katja. ‘Waarom was je vader dan boos?’

‘Omdat... omdat ik altijd maar droomde. Maar op een dag komt een prins mij halen en dan ga ik terug naar het kasteel en dan... nou ja, dan is alles weer goed.’

‘Denk je?’ vroeg Katja. ‘Is Ralf dan soms jouw prins?’

‘Nee hoor,’ zei Jenny. Ze voelde dat ze bloosde. ‘Ralf is mijn broertje, en vroeger speelden we altijd samen op de boerderij en we hadden helemaal geen school...’

‘Hè? Hoe kan dat nou?’ vroeg Katja.

‘Dat was voor ik geboren was. Toen heette ik Marieke. Er waren geen auto’s en geen fabrieken en zo, maar we hadden wel een paard. Hij heette Bles en hij was een keer wild. Toen schopte hij mij in mijn buik en nu zit daar die vlek.’

Ze wees op haar buik, net bij haar broekzak.

Katja dacht even na. ‘O, nu snap ik het,’ zei ze. ‘Jij had al een keer geleefd voor je geboren was en Ralf ook, en daarom ken je hem nu al.’

‘Ja!’ riep Jenny. Nu snapte ze het ook. ‘O Katja, ik heb wel tien keer geleefd voor ik hier kwam! Wel hónderd keer!’

‘Zó vaak?’ zei Katja. Hoe kan dat nou? Dan ben je wel duizend jaar oud.’

‘Nee hoor, want ik ging iedere keer dood en dan kwam ik na een tijdje weer terug als ik weer wou leven.’

‘O, zo.’ Katja wist niet goed wat ze ervan moest denken, maar ze lachte Jenny nooit uit. ‘Maar waar was je dan als je dood was?’ vroeg ze.

Jenny zei, terwijl ze omhoog keek: ‘In een grote tuin met allemaal bloemen en lieve dieren en kinderen... en daar was het altijd warm en licht.’

Met grote ogen keek Katja haar aan. ‘Ik dacht dat dood heel naar was, in zo’n kist, onder de grond...’

‘Nee hoor! Dood is véél fijner dan hier. Hier is het koud en donker, maar dood is warm en licht. Daar kun je altijd spelen en er is geen ruzie en je hebt er ook geen kleren nodig.’

‘Echt waar? Dat is wel makkelijk! Maar eh, als dood dan zo fijn is, waarom wilde je dan toch weer hier leven?’

‘Dat wou ik helemaal niet, maar ik moest van mijn vader, want die was boos op mij omdat ik altijd droomde.’

‘O ja,’ knikte Katja. ‘Alleen snap ik iets niet, Jenny. Is dood nou een tuin of een paleis? Of een boerderij?’

‘Een tuin,’ antwoordde Jenny. ‘Of nee, een paleis... Hè, ik weet het niet meer. Toen Ralf mijn broertje was woonden we in een boerderij, maar dat was niet dood...’ Ze deed haar best om na te denken, maar raakte alleen nog meer in de war. Toen keek ze op haar horloge. O jé, de kleine wijzer stond al bijna op de 6...

‘Ik moet naar huis!’ riep ze.

Katja schrok ook. ‘Zo laat al?’

Ze kropen onder de rododendron uit en holden naar huis.

Nou zwaait er wat, dacht Jenny. En ja, toen ze de keukendeur zachtjes opende hoorde ze papa al: ‘Zozo, wie hebben we daar? Een vol uur te laat! En waar kom jij dan wel vandaan?’

‘Ik was in de hut met Katja en...’

‘Jaja, en maar kletsen en giebelen, hè, terwijl wij ons hier zorgen maken,’ zei papa vuurrood. ‘Voor straf ga je zonder eten naar bed!’

Jenny begon te huilen. Zoveel bliksems... ‘Het is niet eerlijk,’ snikte ze. ‘Ik wou Katja alleen maar vertellen over Ralf.’

‘Ralf?’ vroeg papa verbaasd.

‘Oh, dat jongetje met die rare spelletjes,’ zei mama. ‘Je weet wel, Henk, waar ik je gisteren over vertelde. Z’n ouders zijn gescheiden en z’n vader heeft nu een vriend.’

‘En hij had mijn transformer bijna kapotgemaakt!’ riep Colin er tussendoor.

‘Zozo,’ bromde papa. ‘Jenny, die Ralf komt er hier niet meer in! Heb je dat goed begrepen?’

Jenny knikte. Alles was zwart. Ze hoorde alleen Colin en Maikel lachen. Maikel mocht nu wél mee-eten.

‘Goed zo. En nu naar bed!’

‘En Minoes?’ vroeg ze.

‘Die geef ik wel te eten,’ zei mama. Ze klonk verdrietig. Er waren maar een paar bliksems om haar heen en verder veel blauw. Jenny keek haar hulpeloos aan, maar ze wisten allebei niks meer te zeggen.

‘Wel allemachtig!’ donderde papa. ‘Sta je nou nóg te dromen? Naar boven!’

8. Het geheim

Jenny lag op haar kamer op de grond te huilen. Het was niet eerlijk! Die nare Ralf! Ze vond het best dat hij niet meer mocht komen, want ze wilde hem nooit meer zien. Ja, ze wilde niet meer aan hem denken! Ze deed haar best om niet aan Ralf te denken. Het lukte niet. Steeds keek ze opzij, want ze voelde dat hij daar naast haar zat. Ze zag ze zijn bruine ogen en het gele touw, ze hoorde hem praten... Iedere keer kneep ze haar ogen dicht: 'Neel Ralf is weg!' Maar hij was er toch.

'Probeer het maar niet, Jenny,' zei Tinky opeens met haar zilveren stemmetje. 'Ralf is er toch, of je het nu leuk vindt of niet.'

'Ja, maar hij moet weg!' riep ze. 'Ik voel me zo rot.'

'Dat snap ik,' zei het elfje. 'Ralf kan je heel verdrietig maken, dat merk je nu wel. Maar hij kan je ook heel blij maken! Weet je nog hoe jullie samen gelachen hebben om die kleuren in de lucht?'

Jenny fronste. Tinky glimlachte.

O ja, nu wist Jenny het weer! Ze voelde zich weer een beetje blij.

Tinky ging verder: 'Jenny, jij hebt nu een soort geheimpje met Ralf. Praat er maar niet teveel met grote mensen over, want die snappen het meestal toch niet. Die zijn allang vergeten dat ze vroeger óók kleuren in de lucht konden zien. Net als Katja, weet je wel; die was het ook al vergeten. Zo gaat dat nu eenmaal. Maar dat maakt voor jou niet uit, Jenny, want jij kunt die kleuren wél zien en Ralf ook. Je moet er gewoon nog een beetje aan wennen. Denk gerust aan Ralf als je je alleen voelt, want hij kan je helpen weer blij te worden. Net als Minoes; die kan dat ook. Alleen is Ralf geen konijn maar een jongen, dus dat is nog veel echter. Let maar op, jullie gaan samen nog een boel leuke dingen doen.'

Tinky lachte. Jenny voelde zich al veel minder treurig. Ze was niet blauw en zwart meer, maar geel en goud.

'Dan ga ik nu weer,' zei het elfje, 'want ik moet nog meer verdrietige kinderen helpen.' Ze vloog weg door het raam. Jenny zwaaide haar na.

Toen ging de deur van haar kamer open. Ze keek verbaasd om. Daar kwam mama binnen met een bord boterhammen en een beker melk. ‘Alsjeblieft,’ zei ze. ‘Ik dacht dat je wel honger zou hebben.’

‘Dank je wel, mam!’ riep Jenny. Ze zag dat haar moeder nu overal lichtblauw was.

‘Ssst,’ fluisterde mama. ‘Niks tegen papa zeggen, hoor!’

‘Nee mam,’ zei Jenny braaf. Ze kreeg nog een kus.

‘Slaap lekker, meisje, en denk eraan om je tanden te poetsen.’

‘Goed mam!’

De deur ging weer dicht. Jenny begon de boterhammen op te eten.

‘Had je dát gedacht, Ralf?’ zei ze vrolijk.

Meteen zag ze hem naast zich op de grond zitten. Hij lachte naar haar. Ze lachte terug: ‘O, Ralf, nu zijn we áltijd bij elkaar, hè?’

‘Ja, dat is ons geheimpje.’

‘Ik zal het tegen niemand zeggen! Nou ja, alleen tegen Katja, maar die snapt het wel. Goed?’

Ralf knikte. Jenny vroeg: ‘Wil je ook een boterham?’

Hij grinnikte. ‘Nee slimpie, dat kan niet! Ik ben toch niet écht bij jou?’

‘O ja, dat is waar ook.’ Ze snapte het nog maar half. ‘Nou, goed, welterusten dan.’

‘Ja, welterusten,’ fluisterde hij. ‘Dag Jenny!’

Nog even zag ze zijn ogen. Toen loste hij op in het niets. Jenny zat weer in haar eentje op de grond. Maar dat maakte haar niks uit.

Vanaf die dag voelde ze zich nooit meer alleen. Ze wíst gewoon dat Ralf er altijd was, ook als ze hem niet kon zien. Daarom lette ze vanzelf beter op in de klas, dus ze haalde steeds hogere cijfers. Ze zorgde ook dat ze niet meer te laat thuis kwam. Je snapt dus dat haar vader heel tevreden was. En Jenny dacht bij zichzelf: ‘Papa heeft allang niet meer gebliksemd. Goed zo! Maar hij is lekker toch niet mijn échte papa. Wacht maar! Later als ik groot ben, dan komt een prins mij halen en dan ga ik terug naar het paleis...’

Ze vertelde niemand over haar geheim. Het was beter zo.

De grote mensen snapten het toch niet en de kinderen zouden haar alleen maar uitlachen. Behalve Katja dan. Maar elke avond voor Jenny ging slapen dacht ze aan Ralf en dan praatten ze een tijdje samen, en ook elke morgen als ze net wakker waren. Dat was heel leuk.

Op een ochtend vertelde ze: 'Ik droomde dat ik een vlinder was en jij ook en dat we samen gingen vliegen naar de zon.'

'Echt waar?' vroeg hij. 'Dat heb ik ook gedroomd!'

Vanaf toen vertelden ze elkaar elke morgen hun dromen, en die waren heel vaak hetzelfde.

Op een avond begon Ralf: 'Wat zullen we vannacht dromen?'

'Dat we heel diep onder water zijn,' verzon Jenny.

'Goed,' zei hij. 'Ik ben benieuwd of het lukt.'

Ja hoor, het lukte! De volgende morgen zeiden ze allebei dat ze zo fijn gezwommen hadden, diep in een warme zee vol met dolfijnen, en koraal in de mooiste kleuren.

Wist je dat, dat je samen hetzelfde kunt dromen?

Het kan echt! Probeer het maar eens uit met je vriendje of vriendin.

Wie weet lukt het...